

[Udenrigsministeren.]

vi skal styrke den danske indsats ved FN, herunder også, om der kan foretages ændringer i selve arbejdet i delegationen, således at Danmarks indsats kan blive stærkere og mere aktiv.

Det ærede medlem hr. Kai Moltke ønskede supplerende oplysninger om dansk-tysk fælleskommando; jeg har imidlertid intet at føje til den redegørelse, som den højtærede forsvarsminister for nylig har givet i tinget som svar på et spørgsmål. Det ærede medlem hr. Aksel Larsen ville gerne have en erklæring fra regeringen om, at der ikke i denne sag måtte blive truffet afgørelse, uden at der havde været lejlighed til en drøftelse af sagen her i tinget, og en sådan erklæring giver jeg gerne på regeringens vegne.

Det ærede medlem hr. Herluf Rasmussen havde et længere, meget polemisk angreb, som jeg ikke skal beskæftige mig nærmere med; det gav nærmest indtryk af at have til formål at holde et nationalhad ved lige. Jeg ved ikke, om der er nogen stemmer at tjene herpå, i så fald vil jeg beklage det.

Jeg skal derefter gøre nogle bemærkninger om markedsplanerne. Det ærede medlem hr. Poul Møller gav udtryk for den tankegang, at England søger en vej til Europa eller, som det ærede medlem udtrykte det, søger en vej tilbage til Europa. Jeg er enig i, at hvis dette betyder, at vore muligheder for at opnå et større og bredere europæisk arrangement bliver bedre, kan det kun glæde os.

Alligevel, siger det ærede medlem hr. Poul Møller, iagttager han disse engelske bevægelser og disse engelsk-franske forhandlinger både med interesse og med nervøsitet. Til motivering for nervøsiteten anfører det ærede medlem 3 risici, og jeg synes, at disse tre risici var så udmærket og klart tænkt, at jeg gerne vil have lov til at beskæftige mig et øjeblik med dem. Jeg kan også tilføje, at jeg synes, de var så udmærket og klart tænkt, at de kunne være fremkommet i en kroniks form, og det skulle i så fald ikke have givet anledning til nogen bemærkninger fra min side.

Den første risiko, det ærede medlem pegede på, er, at disse britisk-franske forhandlinger kan ende resultatløst. Jeg er enig med det ærede medlem i, at hvis de ender sådan,

er det en meget alvorlig sag. Da vi i sin tid gennem måneder havde forhandlet i Paris om det store europæiske frihandelsområde, endte disse forhandlinger med et britisk-fransk sammenstød, hvorved forhandlingerne sluttede, og det har medført, at det har været over to år, to år og flere måneder, inden England og Frankrig på ny er kommet på talefod og på ny gennem samtaler har kunnet søge at finde et fælles grundlag for nye forhandlinger.

Jeg er ganske enig med det ærede medlem i, at hvis disse engelsk-franske forhandlinger ender resultatløst, medfører det et nyt tilbageslag, en ny afbrydelse i den europæiske dialog, således at der igen skal gå to og tre år, før man kan gå i gang med forhandlingerne, og det er noget meget alvorligt.

Jeg er også enig med det ærede medlem i, at tiden er kostbar netop nu, hvor højkonjunktoren præger Europas økonomi; netop nu bør der handles, bør der smedes, netop nu bør man søge vejen til den brede europæiske løsning. Derfor er det klart, at disse britisk-franske samtaler må føres med varsomhed, og netop derfor er det vel, at de foregår på embedsmandsplan, at de har en teknisk karakter, hvor man endnu ikke har inddraget ministre i forhandlingerne. En sådan engelsk-fransk forståelse, må givetvis være den første forudsætning for, at den europæiske tanke kan realiseres. Så længe der mellem England og Frankrig ikke er et område med fælles tankegang, nytter det jo ikke, at der er et område af fælles tankegang mellem England og Tyskland, mellem Danmark og Tyskland, mellem Skandinavien og Benelux; ja, man kan opstille omtrent hvilke kombinationer man ønsker; så længe man ikke har opnået den første broslagning i synspunkter mellem England og Frankrig, kan det hele ikke medføre realistiske resultater. Derfor tror jeg, vi skal håbe på, at de britisk-franske samtaler, når de genoptages engang i maj måned, må føre til noget og ikke ende i den første af de af det ærede medlem hr. Poul Møller opstillede risici, nemlig at blive resultatløse.

Den anden risiko, det ærede medlem hr. Poul Møller påpeger, er den, at der nok opnås et resultat mellem England og Frankrig, som er tilfredsstillende for disse to lande, men til gengæld er utilfredsstill-